

[Axel Kristensen.]

blemer, vil den prøve at klare dem på sin måde, ad den socialistiske vej. Hvis vi skulle klare dem, ville vi klare dem ad liberalistisk vej. Det er herom, den politiske kamp i virkeligheden står, og det, vi nu ikke ønsker at være med til, er at skjule disse kendsgerninger og give regeringen en frist til ingenting at foretage sig ved nedsættelse af et råd, som den kan skjule sig bag ved. Regeringen har pligt til at tage initiativet, sige sandheden om tingene, stille befolkningen over for kendsgerningerne og løse opgaverne, og befolkningen må derefter vælge.

Vi ved alle, at der til løsning af disse spørgsmål kræves medvirken af meget stærke organisationer, men ingen kan da for alvor tro, at disse stærke interesser skulle klare deres modsætninger ved, at man nedsætter et råd på 23 medlemmer med en enkelt eller i visse tilfælde to repræsentanter for sådanne organisationer med pligt til at mødes mindst to gange om året — den bemærkning i lovforslaget er herlig; den viser, at man må skrive i loven, at de folk skal komme sammen for at snakke om tingene. Disse former for forhandling fører ikke til noget resultat, det har vi alt for mange eksempler på. Må jeg med formandens tilladelse citere den højtærede økonomiminister. På side 20 i rapporten om samarbejdsproblemer i Danmarks økonomiske politik står der vedrørende disse spørgsmål og om, hvad der kan komme ud af det:

„Det må imidlertid fremhæves, at det er ret begrænset, hvor langt man ad denne vej kan håbe på at nå i retning af en bedre samordning. Som den fjerde og vigtigste årsag til svigtende samarbejde må nemlig anføres de reelle modsætninger, som findes i interesser og synspunkter mellem forskellige befolkningsgrupper. Vel gør disse modsætninger sig i særlig grad gældende, når man betragter den økonomiske udvikling og politik på kort sigt; men selv om man lægger hovedvægten på en langtidsbetragtning, må man erkende, at der foreligger interessekonflikter, som vanskeligt lader sig indordne under en fælles målsætning.“

Den højtærede økonomiminister har altså selv sagt, at det, at man nedsætter et så-

dant råd, såmænd ikke fører til så forfærdelig meget. Ingen kan stærkere end vi ønske en konsekvent, logisk økonomisk politik, der giver basis for en langt sundere økonomisk udvikling end den, vi har haft gennem mange år, men det skaffes ikke ved det foreliggende lovforslag, der synes mig at være det rene blændværk.

Poul Møller: Da jeg den 10. januar, inden endnu at have læst den højtærede økonomiministers fremsættelsestale, fik dette forslag om økonomisk samordning i hånden under runddelingen her i salen, tænkte jeg: nu er der sket en revolution i landet, eller i hvert fald har de radikale ministre under deres korte frøkenstand, medens den højtærede statsminister slår smut ved Det døde Hav, ifølge Aktuelt i hvert fald, og medens den højtærede udenrigsminister er på jagt i junglen, benyttet dette frikvarter til at skabe den virkelige lovgivning om økonomisk samordning, som landet trænger til. Jeg tænkte, at så er det altså sket; de radikale sejrede alligevel og fik gennemført deres politik, men der skulle altså både Israels og Bangkok's invitationer til først. Og denne antagelse blev heller ikke helt afkræftet, da jeg læste forslaget § 1, hvori der står:

„Der oprettes et økonomisk råd, hvis opgave er at følge landets økonomiske udvikling og at bidrage til at samordne de forskellige økonomiske interesser.“

Jeg tænkte: det er altså det, regeringen eller i hvert fald regeringens økonomiske udvalg skal hedde i fremtiden; regeringens økonomiske udvalg skal nu være landets økonomiske råd. Og det kunne vel lade sig høre, at man tog navneforandring fra udvalg til råd. Men senere blev jeg noget skuffet, må jeg sige. Der er jo ikke nogen i denne sal, der ikke ved, at vi trænger til økonomisk samordning, men der er vel til gengæld heller ikke nogen, der tror, at man får en økonomisk samordning, blot fordi man kalder et lovforslag forslag til lov om økonomisk samordning. Lige så vel som man skal vogte sig for at skyde gråspurve med kanoner, lige så vel skal man vogte sig for at gå på elefantjagt med ærtebøsser, og det forekommer mig, at det er noget af det, den højtærede minister for økonomisk samordning har gjort i dette tilfælde. Han